

Eurogroup: Το χρέος καλά πάει, επιτάχυνση των μέτρων χρειάζεται!

του Γιάννη Μηλιού

Στο άρθρο μου στην *Αυγή* στις 29/7/2012 με τίτλο «Η επινόηση και κατασκευή του “λευκού Κινέζου” εργαζόμενου» έκανα την εξής εκτίμηση: «Τι λοιπόν μπορούμε να αναμένουμε το επόμενο διάστημα, για να μείνει η κρίση χρέους σε “οριακό σημείο” και να συνεχίζεται η νεοφιλελεύθερη αντιδραστική αναδιάρθρωση, η διαδικασία κατασκευής του “λευκού Κινέζου” εργαζόμενου στην Ευρώπη; Πληθώρα μέτρων και “καινοτομιών” όπως η “τραπεζική ένωση”, μηχανισμοί αγοράς κρατικού χρέους χωρών-μελών της ΖτΕ από τη δευτερογενή αγορά, συνεχείς αναδιρθρώσεις δημόσιου και ιδιωτικού χρέους (“κούρεμα”, επιμήκυνση, μείωση επιτοκίων κ.ο.κ., συνδυασμοί όλων αυτών)».

Με το Eurogroup της 26ης Νοεμβρίου έγινε ένα ακόμη βήμα για τη διατήρηση της κρίσης χρέους «σε οριακό σημείο» στην Ελλάδα και την Ευρωζώνη συνολικά. Τα αναιμικά μέτρα αποχρέωσης σημαίνουν ότι για μια ακόμα φορά επιλέχθηκε η μετάθεση του προβλήματος. Η συνεχής μετακύλιση του προβλήματος τρία χρόνια τώρα είναι η απόδειξη ότι στην ουσία το ζήτημα δεν είναι το χρέος καθ’ αυτό. Είναι η ανάγκη να αυξάνεται συνεχώς ο βαθμός εκμετάλλευσης της εργασίας, και εδώ δεν υπάρχει καμία ολιγοψωρία, αντίθετα υπάρχει συνεχής επιτάχυνση.

Η στρατηγική επιβράδυνσης/επιτάχυνσης της αποχρέωσης αποτελεί μηχανισμό διαχείρισης της αντίθεσης κεφαλαίου-εργασίας: Επιδιώκει να «μονιμοποιήσει» τον εκβιασμό του χρέους για να ανανεώνει συνεχώς την «ανάγκη» για αντικοινωνικές μεταρρυθμίσεις που βαθαιίνουν την εκμετάλλευση. Δεν είναι ότι δεν υπάρχουν τεχνικές λύσεις δραστικής αποχρέωσης και αίρεσης αυτού του εκβιασμού, αντίθετα πρόκειται για συνειδητή και συνεπή προσπάθεια παράτασης της αβεβαιότητας.

Από την αβεβαιότητα θα μας βγάλει η «ανάπτυξη», υπόσχονται. Όμως η ύφεση, που είναι καταστροφική για την πλειοψηφία της κοινωνίας, είναι δημιουργική για τη μειοψηφία που θα συσσωρεύσει πάνω στα συντρίμια το απαιτούμενο κεφάλαιο για τον επόμενο κύκλο συσσώρευσης. Πράγματι ο στόχος του κ. Στουρνάρα είναι η «ανάπτυξη», μόνο που με τη λέξη αυτή εννοεί την αύξηση των κερδών των λίγων συνδαιτυμόνων του (γι’ αυτό θα φροντίσει να μειώσει και τη φορολογία τους άμεσα όπως μας ενημέρωσε περιχαρής το βράδυ της Τετάρτης), την καταστροφή των μικροαστικών στρωμάτων και την εξαθλίωση των εργαζόμενων-άνεργων.

Μέσα στο γενικό αυτό πλαίσιο έχει ειδικό ενδιαφέρον να εξετάσουμε και τη στόχευση του ελληνικού τραπεζικού κεφαλαίου, το οποίο όλο το προηγούμενο διάστημα κουνούσε το δάχτυλο απειλητικά στον κόσμο της εργασίας και του υπενθύμιζε συνεχώς μέσω των φερεφώνων του το «πατριωτικό» καθήκον να αποδεχθεί την εξαθλίωσή του για τη «σωτηρία της πατρίδας». Τώρα όμως μια ήπια αναδιάρθρωση ακουμπάει και τους τραπεζίτες και ο υπουργός με περισσή θεατρικότητα τους ζητάει να δείξουν κι αυτοί την εθνικοφροσύνη τους.

Οι τραπεζίτες φέρονται αίφνης να θυμήθηκαν ότι υπάρχουν τάξεις και συμφέροντα ή τουλάχιστον ότι τα συμφέροντα των ιδίων είναι (λίγο) πάνω από το «εθνικό». Έτσι ζητούν ως αντάλλαγμα για τις απώλειές τους από το νέο κούρεμα την απομείωση του κόστους κεφαλαιοποίησης. Δηλαδή ζητούν να μεταφερθεί αλλού το κόστος, να «κατανεμηθούν δίκαια τα βάρη» όπως γράφεται και στην απόφαση του Eurogroup.

Κάποιοι καχύποπτοι διαδίδουν σενάρια σύμφωνα με τα οποία ο πατριώτης υπουργός θα κατανοήσει τους ομοτράπεζούς του τραπεζίτες και μπρος στον κίνδυνο «της εφιαλτικής κρατικοποίησης του τραπεζικού συστήματος» θα ομονοήσει μαζί τους. Έτσι σε λίγους μήνες θα ανακαλυφθεί ότι χρειάζεται τελικά επιπλέον κεφάλαιο για την ανακεφαλαιοποίηση, και με ειλικρινή θλίψη θα ανακοινωθεί ότι αυτό, για τελευταία φορά βέβαια, θα βρεθεί από περικοπές μισθών, συντάξεων και υψηλότερη φορολογία των χαμηλών εισοδημάτων.